

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΒΑΖΑΙΝ

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΒΑΖΑΙΝ

Φραγκίσκος Ἀχιλλεὺς Βαζαῖν υἱὸς ἐπισήμου μηχανικοῦ, διατελέσαντος ἐν Ῥωσίᾳ διευθυντοῦ τῶν δημοσίων ἔργων, ἐγεννήθη ἐν Βερσαλλίαις τὴν 1)13 Φεβρουαρίου 1811. Τῷ 1831 σπουδάζων ἐν Παρισίοις τὴν νομικὴν κατετάχθη ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς τὸ πεζικόν, ὅπου μετ'ὀλίγον προβιβάσθεις λοχίας, μετέθη κατ' αἴτησίν του εἰς τὴν ξενικὴν λεγεῶνα καὶ με-

τέθη εἰς Ἀλγερίαν. Τῷ 1833 προεβιβάσθη ἀνθυπολοχαγὸς καὶ μετὰ εἴκοσι μῆνας ἔλαβε καὶ τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς διὰ τὴν ἀνδρίαν του κατὰ τὴν ἐν Ὀρν ἀτυχῆ μάχην ἐναντίον τοῦ Ἐμίρου Ἀβδὲλ Καδέρ. Μετὰ τινὰς δ' ἑβδομάδας ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος ἐπεμψε τὴν ξενικὴν λεγεῶνα πρὸς τὴν Χρηστίναν τὴν τότε βασιλίτισσαν τῆς Ἰσπανίας, ὅπου οἱ Καρλισταὶ ἦσαν εἰς μεγίστην κίνησιν, καὶ ἐκεῖ ὁ Βαζαῖν ἔδειξε κατὰ διαφόρους μάχας ἀπαράμιλλον ἀνδρίαν.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1838 ἐπανελθὼν εἰς Γαλιαν, ἐγένετο λοχαγὸς καὶ ἀπεστάλη πάλιν εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου τῷ 1844 ἐγένετο ταγματάρχης καὶ διευθύνων καὶ τὰ τῆς ἐπαρχίας Ὀράν. Τῷ 1850 ἤτο ἤδη ἀντισυνταγματάρχης. Τῷ δὲ 1854 ἐστάλη εἰς στρατηγὸς εἰς Καλλιπολίην καὶ ἀπέπλευσεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἐν Ἀλμα καὶ Ἰγκερμαν μάχην εἰς Κριμαίαν μετὰ τῶν δύο συνταγμάτων του, ὅπου διεκρίθη ἰδίως κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Σεβαστουπόλεως, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Πελοισιέ, ὅστις ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ ὄχυρου Κιμβούρον, ὅπερ παρεδόθη μετὰ πεντάωρον βομβοβολισμὸν, διὸ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐτίμησε τὸν Βαζαὶν πέμψας αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῶν ταξιαρχῶν. Τῷ 1859 ἐν τῷ Ἰταλικῷ πολέμῳ διεκρίθη ἐν Μαλενιάνῳ καὶ Σολφερίῳ. Τῷ δὲ 1862 ἀποστλαεῖς εἰς Μεξικόν, διεκρίθη ἐπίσης κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Πουέβλας καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς 40,000 ἐχθρῶν, ἔχων αὐτὸς 1800 μόνον ἄνδρας, διὸ καὶ ἔλαβε τὸν μεγάλου σταυρὸν τῷ 1864 ἐγένετο στρατάρχης. Διατρίψας ἐν Μεξικῷ ἕξ περίπου ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς Γαλιαν τῷ 1867, ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὅστις τὸν διώρισε τῷ 1869 ἀρχηγὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουράς. Τέλος δὲ τῷ 1870 ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ τοῦ Ῥήνου, ἐξ 170 χιλιάδων ἀνδρῶν συγκειμένων. Τοῦ ἀτυχουῦς τούτου στρατοῦ γνωστὰ εἶνε αἰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου Μέτς περιπέτεται καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος, ὡς αἰτίας τοῦ ὁποίου κατηγορηθεὶς ὁ στρατάρχης Βαζαὶν εἰσῆλθη τῇ 24 Ἰουλίου εἰς δίκην, ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας διαρκέσασαν, καὶ κατεδικάσθη παμψηφεί εἰς θάνατον καὶ καθαιρέσιν τῇ 29 Νοεμβρίου, ὡς παραδώσας εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ φρούριον τοῦ Μέτς, χωρὶς νὰ πράξῃ ὅ,τι ἡ τιμὴ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι καὶ κανονισμοὶ ἐπιτάττουσιν ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν.

Τῇ αἰτήσει ὅμως τοῦ δικαστηρίου, ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας Μὰκ-Μαὼν μετέβλε τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς εἰκοσαετῆ κάθειρξιν· ὁ δὲ Βαζαὶν ἐξελέξατο ὡς τόπον, ἐν ᾧ θὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν του, μίαν τῶν νήσων Λέρινος τὴν Ἀγίαν Μαργαρίταν ἣτις καίται παρὰ τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Γαλλίας πλησίον τῆς Τουλώνας, καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς ὁποίας ἤτο φυλακισμένος ὁ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' μυστηριώδης Ἀνθίωπος μετὰ τὸ σιδηροῦν προσωπεῖον.

ΠΕΡΙ ΠΙΘΗΚΩΝ

Κυνοκέφαλοι (Μανδρίλ ἢ Μορμόνος).—Τρωγλοδύτης ἢ Χιμπαζῆς.—Γλοβάτης ἢ Γιδῶν.—Σεμνοπίθηκος (Μαῦρος.—Μακρόρριν).—Ἀρκοπίθηκος (Ἰαχχος ὁ κοινὸς ἢ Οὐίστιτ.—Μίδαξ ὁ Οἰδίπους).

Δίδομεν σήμερον πέρασ εἰς τὴν σύντομον περιγραφὴν τῶν ἐν σελ. 28 πιθήκων.

Ὁ ἀγριώτατος τῶν κυνοκεφάλων καὶ ὁ ἀσχημότερος ἅμα καὶ ζωοδέστατος πάντων τῶν πιθήκων εἶνε ὁ Μανδρίλ ἢ Μορμόνος, ὁ ἰστάμενος ἐπίσω τοῦ Οὐραγγουτάγκου· ἔχει βλέμμα σατανικὸν

διδόντας φοβερούς, ῥίνα ἐρυθρὰν, γενειάδα κιτρίνην, ὀπίσθια κόκκινα, ἐπιγλυφτικὰ τυλώματα πολὺ ἐξέχοντα καὶ χρομακτὸς ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ ζωοῦ, χεῖρας δὲ καὶ ὠτα κίτρινα. Τὸ μῆκος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βύχους μέχρι τῆς οὐράς εἶνε ἐνὸς μέτρου, ἢ δὲ οὐρὰ τοῦ 10 ἑκατοστῶν. Ζῆ ἐν Γουινέα ἐντὸς δασῶν, εἶνε φιλέδικος, ὁ κρότος πυροβόλου δὲν τον φοβίξει, καὶ εἶνε δυσκολώτατον νὰ συλληφθῇ. Ἐν τοῖς θηριοτροφείοις εὐρισκόμενος, πίνει ἀπλήστως, καὶ μεθίων γίνεται σιχαμερώτατος. Εὐκόλως φιλοῦται μετὰ γυναικῶν καὶ εἶνε τόσῳ ζηλότυπος, ὥστε διηγυδνται ὅτι ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῶν Παρισίων ἡμέραν τινα Μορμόνος τις ἐφυγεν ἐκ τοῦ κλωβοῦ του, καὶ ἐπέφερε πολλὰς ζημίας ἐν τῷ κήπῳ. Ματαίως προσεπάθουν νὰ τον συλλάβωσιν· αὐτὸς ἀνθίστατο καὶ μάλιστα εἶχε πληγῶσαι πολλοὺς ἐκ τῶν φυλάκων. Τότε εἰς ἐκ τούτων, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ Μορμόνος εἶχε φιλίαν μετὰ τῆς κόρης ἐνὸς τῶν φυλάκων, ἐποποθέτισε τὴν κορασίδα ὑπισθεν τῶν κιγλιδῶν τοῦ κλωβοῦ, καὶ προσποιήθη ὅτι τὴν θωπεύει· ἀμέσως λοιπὸν ὁ Μορμόνος ὡς εἶδε τὸ συμβαῖνον, ὄρμηξ μετὰ ζηλοτυπίας καὶ λύσσης, διὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, καὶ νὰ τον κατακερματίσῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ τον προσθάσῃ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ εἰσέλθῃ πρῶτον ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ του. Καὶ τῷ ὄντι εἰσῆλθε μετ' ὄρμης, ἀλλ' ἀμέσως ἐνόησε τὸ λάθος του, διότι ἔκλεισαν τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ καὶ τον συνέλαβον. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶνε ὀργίλος, καὶ ὅταν κυριευθῇ ὑπὸ ὀργῆς, τόση εἶνε ἡ λύσσα του, ὥστε οὐχὶ σπανίως ἐκπνέει ἢ μάλλον σκάζει ἐκ τῆς μανίας του.

Ὁ δὲ ἰστάμενος πλησίον τοῦ Οὐραγγουτάγκου καὶ ὀπίσω τοῦ κυνοκεφάλου τοῦ περιποιουμένου τὸ τέκνον του, εἶνε ὁ Τρωγλοδύτης ἢ Χιμπαζῆς, εὐρισκόμενος ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ καὶ ἰδίως ἐν τῇ ἄνω καὶ τῇ κάτω Γουινέα. Ζῆ δὲ ἐντὸς ἀπεράντων δασῶν καὶ κατοικεῖ ἐντὸς σπηλαίων καὶ βράχων.

Ἐχει σῶμα βραχὺ καὶ παχύ, κεφαλὴν μεγάλην καὶ ἐπιμήκη, ὠτα ἀνθρώπινα, ῥίνα σιμὴν, χεῖλη λεπτά καὶ εὐκίνητα, τρίχωμα μαῦρον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἠλικιωθῇ ψαρόν, φυσιογνωμίαν ἡμερον. Εἶνε δὲ τόσῳ γενναῖος καὶ δυνατός, ὥστε ὄρμηξ κατὰ τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ εἰμπορεῖ νὰ θραύσῃ κλάδους, τοὺς ὁποίους δύο ἄνθρωποι μόλις θὰ ἠδύναντο νὰ λυγίσωσι δύναται δὲ νὰ ἀντιστῇ καὶ κατὰ δέκα ἀνθρώπων.

Ὁ πρὸς δεξιὰν δὲ τοῦ Χιμπαζῆ κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ κλάδου διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός του, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν κατὰ τι καλόν, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀρπάσῃ ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἀναρριχώμενος μικρὸς κυνοκέφαλος, ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν Ἰλοβατῶν ἢ Γιββῶνων· ἐπίσης Ἰγλοβάτης εἶνε καὶ ὁ μικρὸς ἐκείνος ὁ ὀπισθεν τοῦ Οὐραγγουτάγκου ὄρθιος ἰστάμενος, καὶ ἄνευ οὐράς, μακροτάτας δὲ ἔχων χεῖρας. Οἱ Ἰγλοβάται εὐρίσκονται ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἰδίως ἐν ταῖς Ἰνδίας· ζῶσι δὲ πάντοτε ἐπὶ τῶν δένδρων, καταβαίνοντες μόνον ὁσάκις θέλωσι νὰ σθέσωσι τὴν δίψαν των, καὶ μετὰ μεγίστης εὐκαμψίας πηδῶσιν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ὥστε δικαίως δύναται τις νὰ τους ὀνομάσῃ ἀρχισχοινοβάτας. Διότι κρεμάμενοι διὰ τῆς χεῖρός ἀπὸ τινος κλάδου, τριλαντεύονται ὀλίγον, καὶ πηδῶσι ὡς ἀστραπή, ὥστε διὰ δύο ἢ τριῶν ἄλ-

μάτων διατρέχουσι 40 ποδῶν διάστημα. Καὶ κάμνουσι τοῦτο οὐχὶ πάντοτε ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ χάριν διασκεδάσεως. Ἐχουσι κεφαλὴν μικρὰν καὶ ὠοειδῆ ὡς τὴν τοῦ ἀνθρώπου, μέσην λεπτήν ὡς τὰ λαγωονικά, καὶ τρίχωμα πυκνὸν χρώματος ὑποκιτρίνου. Οὐρὰν ὅμως οὐδὲ ὄλως ἔχουσι. Εἶνε δὲ φύσει δειλοί καὶ συνεσταλμένοι, καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος τοὺς φοβίξει, καὶ τους τρέπει εἰς φυγὴν. Τινὲς δ' αὐτῶν τόσον ἀγαπῶσιν, ὡς φαίνεται, τὴν καθαριότητα, ὥστε αἰ μητέρες φέρουσι τὰ τέκνα των εἰς τινα ποταμὸν, καὶ ἀφ' οὗ τὰ πλύνουσι, τὰ σπογγίζουσι ὡς καλαὶ μπότερες, χωρὶς νὰ προσέχωσιν εἰς τοὺς κλαυθμυρισμοὺς καὶ τὰ λακτίσματά των. Ἄλλοι δὲ πάλιν φέρουσι τὰ μικρά των ἐν ἀγκυλαῖς, οἱ μὲν πατέρες τὰ ἄρρενα, αἱ δὲ μητέρες τὰ θήλας. Χρησιμεύουσι δὲ εἰς τοὺς ὄρεινους κατοίκους ὡς ἐξ ὑπνητήρια διότι χαιρετῶσι τὸν ἥλιον καὶ ἀνατέλλοντα καὶ δύνοντα διὰ φοβερῶν κραυγῶν, ἀκουομένων πολὺ μακρὰν.

Ἐλθόμεν ἤδη εἰς ἄλλο γένος πιθήκων. Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς εἰκόνης, καὶ παρατηρήσατε τοὺς δύο ἐκείνους πιθήκους, τῶν ὁποίων ὁ εἶς, ὁ μαῦρος, καθηται κατὰ γῆς σκυθρωπός, καὶ στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων του, ὁ δὲ ἕτερος, ὁ ἄνωθεν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὀριζώντείου κλάδου ἰστάμενος, καὶ ἔχων λευκὴν γενειάδα καὶ ἀνθρωπίνην ῥίνα φαίνεται εἰτοιμαζόμενος νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς ἐμπροσθεν αὐτοῦ φιλοταράχους μικροὺς πιθήκους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐνοχλοῦσι παίζοντες καὶ ἀναρριχώμενοι ἐπὶ τῶν κλάδων. Οἱ δύο οὗτοι γενικῶς μὲν ὀνομάζονται Σεμνοπίθηκοι, ἰδίως δὲ ὁ μὲν πρῶτος λέγεται Σεμνοπίθηκος ὁ Μαῦρος, ὁ δ' ἄλλος Σεμνοπίθηκος ὁ Μακρόρριν.

Οἱ Σεμνοπίθηκοι ζῶσιν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ μόνον, καὶ κατοικοῦσιν ἐπὶ δένδρων. Σῶμα δ' ἔχουσι ἰσχνόν, μέλη μακρὰ καὶ λεπτά, κεφαλὴν μικρὰν καὶ ὀρθίαν, πρόσωπον ἄτριχον, καὶ δὲν ἔχουσι διπλὴν γνάθον. Οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν των εἶνε μακροτάτοι, ὁ ἀντίχειρ ὅμως εἶνε πολὺ ἀτελής καὶ μένει ἄχρηστος. Τρίχωμα δ' ἔχουσι λεπτότατον καὶ λεῖον, καὶ ζωηρόν τὸ χρομα· περὶ δὲ τὴν κεφαλὴν μακρὰ μαλλία.

Καὶ ὁ μὲν Μαῦρος νεογόνν ἔτι ὢν, ἔχει χρομα κίτρινον χρυσοῦν, βαθυκερὰν ὅμως, καθ' ὅσον ἠλικιωται, ἀποκτᾷ χρομα μαῦρον στιλπνότατον· τὸ δὲ πρόσωπόν του καὶ αἱ χεῖρες του ἔχουσι τρίχωμα μαλακὸν ὡς βελουδῶν, ἢ δὲ ῥάχις λεῖον ὡς μεταξωτόν. Εἶνε δὲ ζῶον ἡσυχώτατον καὶ ὠραιότατον, καὶ ἔχει ἀνάστημα 4 1/2 ποδῶν, τῶν ὁποίων ὑπὲρ τὸ ἡμισυ εἶνε ἡ οὐρὰ του. Στερούμενος δὲ τῆς ἐλευθερίας του μένει ἐπὶ πολλοὺς μῆνας σκυθρωπὸς καὶ δύσκολος. Τρέφεται ἐξ ἀγρίων φυτῶν καὶ καρπῶν, καὶ ζῆ ἐντὸς τῶν ἀπεράντων δασῶν τῆς Ἰαβάς, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς κυνηγοῦσιν αὐτὸν, μεταχειριζόμενοι σφενδόνας καὶ τον φονεύουσι διότι ἐκ τοῦ ὠραίου δερματός του κατασκευάζουσι ἵπποσκευᾶς καὶ ἄλλα στρατιωτικὰ κοσμήματα.

Ὁ δὲ Μακρόρριν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται καὶ Καχῶ, διότι κατὰ πάσαν προίαν καὶ ἐσπέραν ἀναφωνεῖ καχῶ, καχῶ! ἔχει σεβασμίαν κεφαλὴν γέροντος με λευκὴν γενειάδα καὶ ῥίνα μεγάλην, ἐξ ἧς καὶ ὀνομάσθη, τρίχωμα ἔχει μαλακὸν καὶ πυκνόν, περὶ τὴν

κεφαλὴν μὲν καὶ τοὺς ὄμους ἀνοικτὸν κατανόν, κατὰ τὴν ῥάχιν δὲ καὶ τὰς πλευράς ξανθὸν καὶ περὶ τὸ στήθος καὶ τὴν κοιλίαν κόκκινον ἀνοικτόν· ὥστε τὸ δέρμα του εἶνε ἀξιόλογον διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων. Ὁ Μακρόρριν ζῆ ἐν τῇ νήσῳ Βορνέω κατοικῶν ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὁμοίων του ἐπὶ δένδρων παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν. Εἶνε ζωηρότατος καὶ εὐκίνητος, ἀγριωπὸς καὶ δύστροπος καὶ πολὺ δύσκολος νὰ ἐξημερωθῇ. Τὸ μῆκος τοῦ σώματός του εἶνε δύο ποδῶν, τῆς δὲ οὐράς του ἐπίσης ποδῶν δύο. Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσι ὅτι οἱ πίθηκοι οὗτοι εἶνε ἀπόγονοι ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπεχώρησαν εἰς τὰ δάση διὰ νὰ μὴ πληρῶνωσι φόρους εἰς τὰς πόλεις.

Ἰπεράνω δὲ τοῦ Μακρόρρινος, ἐπὶ τῶν ὑψίστων κλάδων καθηται δύο μικροὶ πίθηκοι, ἔχοντες πυκνὴν τὴν κόμην· οὗτοι εἶνε τοῦ νέου κόσμου καὶ ζῶσιν ἰδίως ἐν Βρασιλίᾳ. Ἀνήκουσι δὲ εἰς τοὺς λεγομένους ἀρκοπιθήκους οἵτινες ὑποδιαροῦνται εἰς τοὺς Ἰαχχος ἢ Οὐίστιτ καὶ εἰς τοὺς Ταμαρίνας ἢ Μίδαξ. Ὁ πρῶτος λοιπὸν ὁ πρὸς δεξιὰν, ὅστις ἔχει τὴν παχέαν οὐρὰν, ὀνομάζεται Ἰαχχος ὁ κοινὸς καὶ εἶνε χαριέστατος· τὸ ὄλον δὲ μῆκος του εἶνε 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἐξ ὧν τὰ 0,35 ἀνήκουσιν εἰς τὴν οὐρὰν. Τὸ τρίχωμά του εἶνε μαλακὸν καὶ μακρόν, κεχρωματισμένον ὑπὸ γραμμῶν μαύρων λευκῶν καὶ κιτρίνων, ἢ δὲ κεφαλὴ του καστανόχρους. Τὰ ὠτά του κοσμοῦνται ὑπὸ μαλλίων λευκοτάτων, καὶ τὸ μελαχροινὸν πρόσωπόν του καλύπτουσι τρίχες ἀραιαὶ καὶ ὑπόλευκοι· ζῆ πλησίον τῶν χωρίων καὶ ἐννοεῖτε διατί. Γενῶν δύο ἢ τρία, ἀλλὰ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν μόλις κατορθώνει νὰ αναθρέψῃ. Εἶνε ζῶον δειλὸν ὥστε ἐὼν ἴδη σφῆκα τρομάζει καὶ συρίζει, ὡς ἐάν ἔλεγε τὴν λέξιν οὐίστιτ ἐξ οὗ καὶ ὀνομάσθη. Ἐξημεροῦται δὲ εὐκόλως, καὶ ἀγαπᾷ νὰ παίξῃ μετὰ τῶν γατίων καὶ νὰ κοιμάται πλησίον αὐτῶν χάριν τῆς θερμότητος, διότι πρὸ πάντων φοβέται τὸ ψῦχος.

Ὁ δὲ σύντροφος αὐτοῦ ὁ ἔχων τὴν χωρίστραν εἰς τὸ μέσον, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς του πράγματι, τὸ ὁποῖον εἰτοιμάζεται νὰ φάγῃ, ὀνομάζεται Μίδαξ ὁ Οἰδίπους. Οὗτος ζῆ εἰς πεδιάδας θαμνώδεις καὶ εἶνε δυσεύρετος. Εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα μετακομιζόμενος δὲν ζῆ πολὺ· τότε δὲ μόνον εἶνε εὐθυμος, ἐάν ἔγῃ καὶ ἄλλους Οἰδίπους, μετὰ τῶν ὁποίων νὰ παίξῃ. Ὅσάκις ὀργίζονται ὀρθῶνουν τὴν χαιτή των, προσπαθοῦντες νὰ φανῶσι φοβεροὶ δεικνύοντες καὶ τοὺς ἐδόντας των, ὅπλα ὅμως ἀνίσχυρα καὶ ἄχρηστα, διότι εἶναι λεπτότατοι καὶ ἀδύνατοι· ὥστε εἶνε ζῶα ἀβλαβῆ· οὐδὲ ὠφέλειαν δὲ δύναται οἱ ἄνθρωποι νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν Οἰδιπόδων, διότι τὸ μὲν σῶμά των, μικρότατον ὄν, δὲν ἀρκεῖ εἰς τροφήν, τὸ δὲ δέρμα, ἕνεκα τῆς πολλῆς του λεπτότητος εὐκόλως σχιζόμενον, εἰς οὐδὲν χρησιμεῖ.

Ταῦτα καὶ περὶ τοῦ μικροῦ Οἰδιπόδος καὶ ἐν γένει περὶ πιθήκων ὀλίγιστα βεβαίως ἐκ τῶν πλείστων, ὅσα εἶχε τις περὶ αὐτῶν νὰ εἶπῃ.

ΝΕΡΟΜΥΛΟΣ

Ο ΝΕΡΟΜΥΛΟΣ

Πόσον εὐμορφος, πόσον δροσερός και χαριέστατος εἶνε ὁ νερόμυλος! Ὅποια ἡτυχία ἅμα και κίνησις! Αἱ μεγάλοι λεῦκαι, τῶν ὁποίων τοὺς πόδας βρέχει ὁ

διαυγέστατος ῥυαξ, νομίζεις ὅτι θέλουσι νὰ κρύψωσι ζηλοτύπως, διὰ τοῦ πρασίνου και πυκνοῦ φυλλώματός των, τὸν ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ βράχου ἐπικαθήμενον οἰκίσκον. Τὸ νερὸν τρέχει, συστρέφεται, ἀφρίζει και ψιθυρίζει· ἐπὶ τῆς στέγης κάθηνται ζεύγη περιστερῶν και

Καλὴ τέχνη ἐν Περιησίᾳ ἔκδοσις τοῦ 1873 — Αἱ ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΠΕΤΡΙΑΙ — Ἐικὼν τοῦ κ. Μπουγγαροῦ

γογγύζουσι. Παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ῥυακος δύο κόραι ἐργάζονται· και ἡ μὲν πλύνει, ἡ δὲ ἐγέμισεν ἤδη τοὺς κάδους τῆς. Πάπιαι λούονται, βυθίζουσαι τὴν κεφαλὴν των ἐντὸς τοῦ ῥυακος, και ἐκβάλλουσι ἐρρίνους κραυ-

γὰς. Χῆνες πλέουσιν ἐπὶ τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον τρέχει ἠτύχως μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀποίων εἶνε φυτευμένοι κάλαμοι και ἄλλα φυτά. Εἰκὼν παιδρά, εἰκὼν γλυκεία, εἰκὼν τῆς εἰρήνης!

ΔΥΝΑΜΙΣ ΑΓΡΑΦΟΥ ΧΑΡΤΙΟΥ

Ότε ο Περσινύ ήτο ύπουργός τών έσωτερικών τής Γαλλίας, τόν έπεσκέψθη πολιτικός τις ο κ. Β. . . Έν ώ δέ συνδιελέγοντο, ήλθον εις συζητήσεις, και επί τέλους δια φωνών μεγάλων έφιλονείκουν.

Άμέσως άνοίγει ή θύρα, και παρουσιασθείς ο κλητήρ του ύπουργείου, έγχειρίζει τώ Περσινύ φάκελλον έσπραγισμένον. Ο ύπουργός εὐθὺς τόν άνοίγει, και διά μιᾶς χαμηλόνει τήν φωνήν του και έξ ακολουθει συνομιλιών μετα τής πρεπούσης φωνής και ήρεμίας.

Ο κ. Β. . . έκπλαγείς διά τήν κίφινιδίαν μεταβολήν τής φωνής του Περσινύ, έριψε κρυφίως τὸ βλέμμα του επί του χαρτίου, τὸ όποιον έκράτει ο ύπουργός, και είδεν ότι ήτο λευκόν και άνευ γραμμάτων.

Μετὰ δὲ τὸ πέρας τής συνομιλίας άπεχαιρέτησε τόν Περσινύ ο κ. Β. . . και άνεχώρησεν. Έσκέπτετο όμως, και δὲν είμπορει νά ένοήσῃ τί έσήμαινε τὸ άγραφον έκείνο χαρτίον. Πρώτῃσε λοιπόν τόν κλητήρα, όστις άπεκρίθη τὰ έξή:

— Κύριε, ίδου τί τρέχει, αλλά σὺς παρακαλῶ νά τὸ κρατήσετε μυστικόν. Ο κύριος ύπουργός εύκόλως έρεθίζεται και παραφέρεται και φωνάζει, χωρὶς νά το καταλαμβάνῃ. Μετὰ ήρήγγειλε λοιπόν όσάκις ακούω έκ του αντίθλάμου τήν φωνήν του, άμέσως νά έσωκλείω έν φύλλον άγράφου χάρτου έντός φακέλλου, και νά το έγχειρίζω εις αὐτόν. Οὕτω πως δὲ έκείνος έννοεί ότι πρέπει νά μετριάσῃ τόν θυμόν του, και άμέσως πράύνεται.

ΦΙΛΙΑΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τόν παρελθόντα έκτόβριον έγένετο συμπόσιον παραδοξότατον έν τινι ξενοδοχείῳ τών Παρισίων.

Επί μιᾶς τραπέζης παρετέθησαν δεκατρία πινάκια και περίξ δεκατρία καθίσματα, εις δὲ μόνον άνθρωπος εκάθησε και έφαγε μετα μεγίστης άταραξίας. Πάντες δὲ οί βλέποντες αὐτόν ήπόρουν. Ίδου ή εξήγησις του μυστηρίου τούτου.

Πρὸ εικοσιν έτών δεκατρείς φίλοι έν οἷς ο Άλφρέδος Μυσέ, ο Θεόφιλος Γωτιέ, και ο κύμης Φλεάκ, συνέφαγον ήμέραν τινά έν τῷ εἰρημένῳ ξενοδοχείῳ. Άπεράσισαν δὲ, εις άνάμνησιν τής ήμέρας εκείνης, νά συνέρχονται εκει πάντες κατ' έτος και νά συντρώγων. Εάν τις δὲ εξ αὐτῶν άποθάνῃ, νά μένῃ ή θέσις του κενή, ως εάν ή σκιά του άποθανόντος έμελλε νά παρευρεθῇ έν τῷ συμπόσιῳ.

Τὸ άμέσως έπόμενον έτος είχον άποθάνει δύο, ώστε ένδεκα μόνον συνέφαγον κατ' έκείνο τὸ έτος, μετα δύο έτη άπέμειναν δέκα, μετα τρία έτη έμειναν έπτά, και οὕτω κατ' έξής. Ο προτελευταίος άπέθανε κατὰ τὸ έτος τούτο 1873 ήτο δὲ ο κύμης Φλαβινύ. Οσπε ο τελευταίος επίζων, πιστῆς έμμένων εις τὰ συμφωνηθέντα, θά γευματίσῃ κατ' έτος έφ' όσον ζῆ, άπέναντι τῶν δώδεκα έρήμων θέσεων τῶν φίλων του, έως ότου ο θάνατος άρπάσῃ και αὐτόν.

Ο επίζων εινε εις τῶν τιμωμένων ζωγράφων, γέρων 84 έτών κ. Ρυμπέλ όνομαζόμενος.

ΠΥΡΓΙΤΟΥ ΔΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

κατὰ τόν H. de la Blanchère.

(Συνέχεια)

Έν τούτοις τὸ θέρος παρήρχετο, και κατὰ πᾶσαν πρωίαν και έσπέραν ήσθάνόμεθα τήν ύγρασίαν του ρθινοπώρου. Οί καύσωνες πρὸ πολλοῦ είχον παρέλθει, και οί καρποί ήσαν ήδη ώριμοί. τὰ φύλλα τῶν δένδρων εκοκκίνιζον και εκιτρινίζον, και ο προώνος παγετός έριπτε κατὰ γῆς τὰ ξηρὰ φύλλα. Τῶν πτηνῶν τὰ άσπρα είχον παύσει βαθμηδόν, και έβλέπομεν διάφρα πτηνά ή μόνα ή κατὰ συνοδείας φεύγοντα δρομαίως από βορρά πρὸς τὰ νότια μέρη, διά νά εὔρωσιν εκει τὸ έαρ, έν ώ εις ήμᾶς ήρχετο ο χειμῶν.

Διαβάνοντες πλησίον τῶν μεγάλων δασῶν, άνυψοῦμεν τήν κεφαλήν και έβλέπομεν επί τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων πληθος έρήμων φολεῶν, τὰς όποιὰς είχον αφήσει τάναχωρήσαντα πτηνά.

Ο φίλος μου Πετρίτης δὲν έφοβείτο τόν χειμῶνα. είξευρεν ότι μετ' οὐ πολὺ αὐτὸς μόνος θά έμενε ψάλλον έν μέσῳ τής κοιμωμένης φύσεως. . . Εγὼ όμως δὲν είχον άρεξιν άσμάτων, και μάλιστα, — εξομολογοῦμαι τήν άμαρτίαν μου, διότι άγαπῶ τήν ειλκορίνειαν — αἱ ψυχαγωγικὰ τέχνη, μία τῶν όποιῶν εινε και ή μουσική, πολὺ όλίγον άρμόζουσι, νομίζω, εις τον σπουδαίον χαρακτήρα, τόν όποιον πρέπει νά τηρῇ ο περιηγούμενος και μετ' ακριθείας παρατηρῶν τὰ του κόσμου, και τοιοῦτος προσεπάθουν νά φαίνωμαι και εγὼ, ως θά ένοήσατε και έκ τῶν λόγων μου. Ένοείτε δὲ ότι εγὼ δὲν είπα τίποτε εις τόν Πετρίτην, διότι δὲν ένόμισα πρέπον νά ψυχράνω τόν γλυκύτατον και φιλόμουσον καλλιτέχνην μου, τόν ευγενέστατον συνοδοιπόρον μου. Και όμως, εάν θέλω νά φανῶ αληθινός, πρέπει νά όμολογήσω ότι κατὰ τήν αὐγήν, ότε ο Πετρίτης έψαλλε τὸ άσμα του, τήν προσευχήν του τήν θερμοτάτην, δὲν είξέρετε πόσον συνεκινούμην. . . Τί τα θέλετε, άναγνώστρι μου! όσω και άν ήνέ τις φιλόσοφος, αδύνατον νά μὴ συγκινηθῆται, διότι βέβαια δὲν εινε πέτρα! . . .

Μετὰ τινῶν ήμερῶν όδοιπορίαν, ερθάσασμεν εις πυκνόν δάσος, όπου άπεφασίσαμεν νά μείνωμεν όλίγον και νάναπαυθώμεν. Πρωίαν τινά δέ, μόλις εξυπνήσαντες, ήκούσαμεν θόρυβον μέγαν ανθρώπων και σκύλων. ο θόρυβος οὗτος ήρχετο έκ του πλησίον δάσους, τὸ όποιον τόσῳ σκοτεινόν και μυστηριώδες μ' εφαινετο. ώστε ποτὲ δὲν έτόλμησα νά έμβῶ εις αὐτό. Τρέμων σχεδόν έκ του φόβου, ήρώτησα τόν σύντροφόν μου

— Τί τρέχει;

— Δὲν εινε τίποτε, με είπε, μὴ φοβήθῃς. Εἶνε κυνηγοί, οί όποιοι θά κυνηγοῦν καμίαν έλαφον.

Φρονίμως δὲ φερόμενοι, έπετάξαμεν εις πυκνόν τινα θάμνον, και εκει μ' είπεν ο φίλος μου ότι τὸ κυνήγιον είχεν άνοίξει, ότι δηλαδή πᾶς ο έχων άδειαν οπλαφορίας είχεν εξουσίαν ζωῆς και θανάτου επί πάντων τῶν κατοίκων του ούρανοῦ και τῶν δασῶν.

— Άλλ' όμως, φίλε μου Πυργίτη, εξηκολούθησεν ο σύντροφός μου, πρέπει νά είξέρῃς ότι οί μεγάλοι κυνηγοί δὲν εινε καθόλου έπίφοβοι. αὐτοί μόνον μεγάλα ζῶα κυνηγοῦν, και ποτὲ δὲν καταδέχονται νά κτυπήσουν πτηνὰ μικρὰ ως εἴμε και σέ. εινε όμως άλλοι μικροί κυνηγοί, αναρίθμητα άνθρωπάρι, τὰ όποια μόλις αφήσουν τὸ σχολειον, δανείζονται έν όπλον και τρέχουν εις τὸ κυνήγιον! ο.τι δὲ ζωντανόν εύρουν, τὸ πυροβολοῦν, και μένουν ευχαριστημένοι, άν επιστρέψουν εις τήν οίκίαν των έχοντες έντός του κενού σάκκου των έν ή δύο μικρὰ πτηνά αὐτοῦς λιπὸν ήμεις πρέπει νά φοβώμεθα. . . Άλλ' ἄς πετάξωμεν εις τὸ δάσος νά ίδωμεν τοὺς κυνηγοὺς.

Μόλις είπεν ο Πετρίτης τοὺς λόγους τούτους, και ίδου έπέσασεν έμπροσθεν ήμῶν ή έλαφος. τὸ ταλαίπωρον ζῶον εκλονεῖτο, και οί σκύλοι έτρεχον κατόπιν του. Μετ' όλίγον τήν περιεκύκλωσαν μετα μανίας γαυγίζοντες, έν ώ ή δυστυχῆς προσεπάθει νά τους άποκρούσῃ διά τῶν κεράτων της, και έβριβε κατὰ γῆς ένα εξ αὐτῶν, άλλ' οἱμοι! τετέλεστα, αἱ δυνάμεις της εξητλήθησαν, και . . . έπεσε. . . Μόλις άναπνεύει. . . έν δάκρυ βέει έκ τῶν βλεφάρων της και όμως οί συναθροισθέντες κυνηγοί, μεταξὺ τῶν όποιῶν εύρίσκαται και μία κυρία, οὐδὲ συγκινοῦνται, βλέποντες τὸ ευγενὲς και συμπαθητικόν ζῶον εκπνέον μετα φοικῶδη ήγωνίαν. Η κυρία πρὸ πάντων τόσον έγέλα και έχαίρειν, ώστε, άγαπηταί μου άναγνώστριαι, σας όμολογῶ ότι τήν εκκράτην, και σεις δὲ δὲν άμφιβάλλω ότι θά τήν καταγορήσετε διά τήν σκληρότητα και άναισθησίαν της!

Μόλις εξέπνευσεν ή άτυχῆς έλαφος, και εὐθὺς εκοψαν μέρη αὐτῆς, και θερμά έτι και σπαίροντα τὰ έριψαν εις τοὺς σκύλους, ως άμυθῆν, διότι κατόρθωσαν και τήν συνέλαβον! Και άνθρωποι και σκύλοι εκινούντο τόσον άγρίως, ώστε μ' εφάνη ότι έβλεπα άγέλην άγρίων θηρίων πειναλέων. . .

Εγὼ δέ, μικρὸν πτηνόν και αδύνατον, έφοβούμην, και πραγματικῶς έχασα τὸ θάρρος, τὸ όποιον έχουσι οί ελεύθεροι και καλῶς άναθεραμμένοι πυργίται. Ένώπιον τῶν πολλῶν εκείνων και μεγάλων σκύλων και ανθρώπων έβλεπον τόν έαυτόν μου τόσῳ μικρόν, ώστε ήναγκαζόμην νά έπαναλαμβάνω κατ' έμαυτόν ότι έν τῇ δημιουργίᾳ μικροί τε και μεγάλοι εινε χήσιμοι, και συντελοῦσιν εις τόν σχηματισμόν τής μεγαλοπρεπούς άρμονίας αὐτῆς! . . .

Μετ' όλίγον ώραν οί κυνηγοί είχον άναχωρήσει, συμφωνήσαντες νά συναθροισθῶσι τήν επαύριον, διά νά κτυπήσωσι τόν άγριόχοιρον. Εγὼ δὲ και ο σύντροφός μου, έπιθυμούντες νά παρευρεθώμεν εις τὸ περιεργον τουτὸ θέμα, άπεφασίσαμεν νά μείνωμεν έντός του δάσους, και νά διακνικτερεύσωμεν επί τῶν κλάδων του δρυός, υπό τήν όποιαν είχον συμφωνήσει οί κυνηγοί νά συναθροισθῶσιν. Όποια όμως νύξ ήτο εκεινη! Ποτὲ δὲν θά εξαλειφθῇ έκ τῆς μνήμης μου! Κρότοι άπαίσιοι και όλολυγοί ήκούοντο πανταχόθεν εὐθὺς άφου έδυσεν ο ήλιος. Πολλάκις δὲ μεταξὺ τῶν κλάδων εκει τῶν σκοτεινῶν δένδρων, τὰ όποια ήσαν εκει πλησίον παρετήρησα δύο στρογγύλα πράγματα λάμποντα ως άνθρακες. πλησίον δὲ ήμῶν διεβάνον σιωπηλοί και ζοφεροί όγκοι, και έχάνοντο εις τὸ βαθύ

σκότος τῆς νυκτός. Έπί τέλους άνέτειλε και ή σελήνη, αλλά σκιαζόμενη υπό νεφῶν λευκῶν και πυκνῶν, τὰ όποια ο άνεμος μετα κόπου έδίωκε, και εκεινα έφευγον μετα βραδύτητας και δυσκολίας ώθούμενα.

Άπέναντί μου ύψυτο μέγα δένδρον, έκ του όποιου κατὰ πάσαν στιγμήν ήκούετο και έν ύπόκωφον τὰ κ, τὰ κ' ο κρότος δε οὗτος προήρχετο έκ τῶν ώριμῶν καρπῶν του δένδρου, οί όποιοι έπιπτον κατὰ γῆς. Μεταξὺ δὲ τῶν φύλλων του παρετήρησα πάλιν τὰς δύο φωτεινὰς λάμψεις, και άνετριχίασα έκ του τρόμου! . . . Κάτω δὲ τὰ ξηρὰ φύλλα έτριζον πατούμενα υπό διαφόρων ζωφύλων. Αἴφνης αἱ δύο λάμψεις εξαφανίζονται, και θεώρατον πτηνόν, έχον πτέρυγας πλατείας, επέταξε ταχέως και σιωπηλῶς κατὰ γῆς. . . όξεια κραυγὴ ήκούσθη. . . και μετα ταῦτα βραδεία σιωπή! Τὸ χονδρόν πτηνόν επέταξε πάλιν εις τὸ δένδρον, επέρασεν όμως πολὺ πλησίον του κλάδου μου και παρετήρησα ότι εκράτει εις τὸ ράμφος του μικρόν ποντικόν, εξ εκείνων οί όποιοι βλάπτουσι τοὺς άγρούς.

Έννοείτε δὲ πόσον εφοβήθην έχων τοιοῦτον γείτονα. άμέσως λοιπόν εκίνησα διά του άγκωνός μου τόν πετρίτην, όστις εκοιμάτο πρὸ τὸ πλευρόν μου.

— Αἱ Πετρίτη, κύτταξε! . . .

— Οὐμ! . . . τί θέλεις;

— Κύτταξε τί πράγμα εινε τούτο, τὸ όποιον πετᾷ υποκάτω μας;

— Διάβολε! άνεφώνησεν ο Πετρίτης, κλονιζόμενος και κύπτων νά παρατηρήσῃ καλλίτερον. . . Εἶνε άσχημοτάτη γλαύξ. . . Ω! διατι δὲν εινε ήμέρα νά της δείξω τί έστι Πετρίτης! . . .

— Σιώπα, κακόμοιρε, άν σ' άκούσῃ, και τοὺς δύο θά μας κάμῃ μίαν χαψίαν.

— Μὴ φοβῆσαι! έδῶ εις τοὺς κλάδους όπου είμεθα τρυπωμένοι, δὲν έρχεται εκεινη. αὐριον όμως θά εξημερώσῃ και θά ιδῆς πόσον θά διασκεδάσωμεν. . .

— Δι' όνομα Θεοῦ, άδελφός μου, σιώπα, σὲ παρακαλῶ. Άς κοιμηθώμεν, άφ' οὐ ο πειρασμός αὐτός δὲν είμπορῇ νά μας βλάψῃ. Αὐριον έχομεν καιρόν. . . Και εκοιμήθῃμεν.

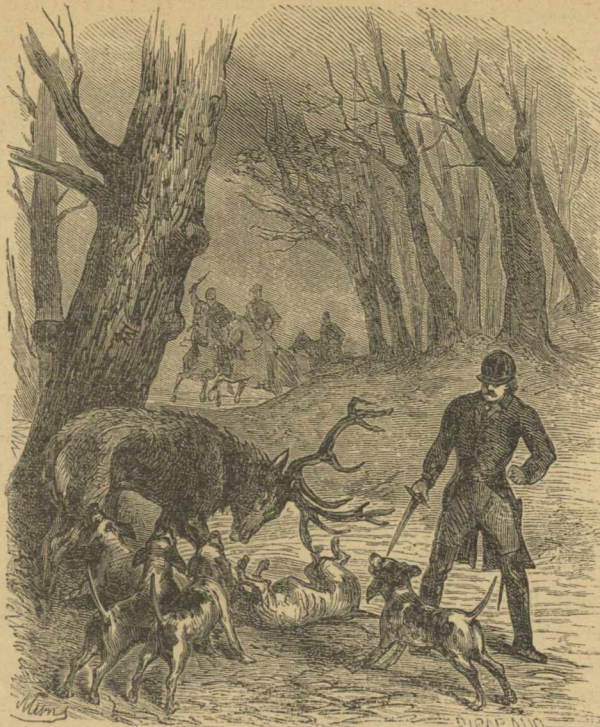
Μετ' όλίγας ώρας εξημέρωσε, και ο σύντροφός μου εξύπνησε πρώτος. άφ' οὐ δὲ παρετήρησε μετα προσοχῆς θῶν και κάτω, ήρχησε νά ψάλλῃ τὸ εωθινόν του άσμάτων. και εγὼ δέ, εξυπνήσας, έτίναξα τὰ πτερά μου και μετα χροᾶς τόν ήκούον ψάλλοντα, έν ώ συγκρόνως τὰ όλίγα πτηνὰ του δάσους έψαλλον και αὐτὰ, και τὸ κελάδημά των άνεμιγνύετο μετα του βόμβου τῶν διαφόρων έντόμων, τὰ όποια επέτων προμηνύοντα ωραίαν ήμέραν.

Έν ώ δὲ ο Πετρίτης εκάθητο επί του κλάδου του ψάλλων, εσιώπησεν αἴφνης. και τον είδον άνήσυχον, έτίνασσε τὰ πτερά του, και έψιθύριζε λέξεις τινὰς διακεκομμένας έν λόγῳ ήτο εξηγειωμένος ο φίλος. Κατὰ τήν αὐτὴν στιγμήν άνωθεν του δένδρου ήμῶν επέρασε σκιά μαύρη άνυψομένη βραδέως. . . Άμέσως ο Πετρίτης εκβάλλει όξειαν κραυγήν, και πετᾷ ως μανιόδης. . . Παράδειξον! εξ όλων τῶν μερῶν του δάσους όξύταται κραυγαί άνταπεκρίθησαν εις τήν πρόκλησιν του Πετρίτου, και δέκα, δεκαπέντε, είκοσι μικρὰ πτηνὰ τρέχουσι και αὐτὰ. . . Τί νά κάμω! έτρέξα και εγὼ! και τί βλέπω υπεράνω τῆς κεφαλῆς μας; Τὸ φοβε-

ρὸν ἐκεῖνο πτηνὸν τῆς νυκτός, ἡ γλαυξ, ἐπέτα μετὰ κόπου πολλοῦ ἀνοίγουσα τὰς πλατεῖας πτέρυγας τῆς! Πέριξ δὲ αὐτῆς ὑπεράνω, ὑποκάτω τῆς, ἐπέτων ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ πτηνά, καὶ τὴν ἐπιείραζον κεντώντα τὸ σῶμά τῆς διὰ τοῦ ῥάμφους των, καὶ πλήττοντα διὰ τῶν περυγῶν τοὺς μεγάλους καὶ νυσάζοντας ὀφθαλμούς τῆς! Μεταξὺ δὲ τῶν προμάχων ἔτρεχεν ἄνω καὶ κάτω ὁ Πετρίτης, κτυπῶν δεξιά καὶ ἀριστερά ὡς μανιώδης· ὅλα δ' ἐκεῖνα τὰ μικρὰ πτηνὰ ἐφρίνοντο ὡς μυῖαι πειράζουσαι παχύτατον καὶ δυσκίνητον βῶν. Ἡ γλαυξ μὲν ἔστρεψε τὸ χονδρὸν σῶμα τῆς διὰ τὴν ἀποκρούση τῆς· μικροὺς πειρασμούς, καὶ αὐτοὶ ἀμέσως διεσκορπίζοντο

κραυγάζοντες, καὶ πάλιν διὰ μιᾶς ἔτρεχον κατ' αὐτῆς μετὰ δεκαπλασίως ὀρμῆς καὶ λύσσης, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἡ ἀθλία κατώρθωσε καὶ ἐξέφυγε, γενομένη μετ' ὀλίγον ἄφαντος.

Καὶ ἐγὼ μὲν κατάκοπος ἐπέταξα εἰς τὸν κλάδον τῆς δρυὸς μου, μετ' ὀλίγον δὲ ἤλθε καὶ ὁ Πετρίτης ἀσθμαίνων καὶ ἐκάθησε πλησίον μου. Συγχρόνως δὲ ἀντήχησε καὶ τὸ δάσος ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν σκύλων, καὶ ἐκ τῶν χρεματισμῶν τῶν ἵππων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθηντο οἱ κυνηγοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἦσαν δέ, ὡς ἐνθυμείσθε, οἱ χθεσῖνοι κυνηγοὶ οἱ ὅποιοι εἶχον συμφωνήσει νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου. Καὶ πράγματι ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ πλησίον μας τὸν ἀγριοχοῖρον καὶ τὸν ἐξέστρωσαν ἔτοιμαθῆντες νὰ τον πυροβολήσωσι. Τὸ ζῶον τοῦτο φαίνεται μὲν βαρὺ καὶ δυσκίνητον οὐχ ἦτον ὁμοίως τρέχει μετὰ πολλῆς ταχύτητος, καὶ πάντοτε σχεδὸν ἀφ' οὗ διατρέζει ἱκανὸν διάστημα, καὶ βρασάνισή τοὺς διώκτας του, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ μένος ἐκεῖνο ἀπὸ

Ἡ δυστυχὴ· ἔλαφος προσπαθοῦσα νὰποκρούσῃ διὰ τῶν κεράτων τῆς τοὺς ἐχθροὺς τῆς (σελ. 47).

καὶ μακρόθεν δὲ τινύετο θόρυβος ὑπόκοπος.

Τὸν θόρυβον τοῦτον ἀκούσας ὁ νέος πυροβολεὶ κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ἄγριον τοῦτο ζῶον ἐφορμαξέε τὸ ὄπλον του καὶ ἐστάθη ἐπὶ σκοπὸν...

Αἰφνης ἐπεφάνη ὁ ἀγριοχοῖρος καὶ ὁ νέος πυροβολεὶ κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ἄγριον τοῦτο ζῶον ἐφορμαξέε κατὰ τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις ἀτάραχος σκοπεύει πάλιν. Ἄλλοίμονον ἂν πυροβολήσῃ καὶ δὲν ἐπιτύχῃ! Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ ἀγριοχοῖρος ὀρμῆ κατὰ τῆς κάννης τοῦ ὄπλου καὶ ὁ νέος μὴ κατορθώσας νὰ πυροβολήσῃ καὶ ἐκ δευτέρου, πετᾷ κατὰ γῆς τὸ ἄχρηστον ὄπλον του καὶ προσπαθεῖ νὰποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν του ὅπως εἰμπορῇ. Θεέ μου, τί φοβερὰ σκηνὴ ἦτο ἐκεῖνη! Ὁ δυστυχὴς κυνηγὸς ἔτρεχεν ἄνω καὶ κάτω μὴ εἰζεύρων καὶ αὐτὸς ποῦ νὰ καταρῦγῃ. Τὸν ἐβλεπον καὶ ἡ καρ-

διά μου ἐπαλλε φοβερὰ καὶ κρυερὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μου.

Ἐνόμιζον ὅτι ἐμὲ κυνηγεῖ ὁ ἀγριοχοῖρος.

Ἄ! ἰδοὺ τῆ θηρίον ἐβρίψε κατὰ γῆς τὸν κυνηγόν... πῶς κυλίσονται ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων. Θεέ μου, σῶσον τὸν ἄνθρωπον!

(Ἐπειτὰ συνέχεια.)

Τὰ μικρὰ πτηνὰ πειράζοντα τὴν γλαυκα.